

Werasjtsjagin.

schildering is zwak geworden, omdat hij zich met allerlei historische spitsvondigheden afgeeft, allerlei on-artistische bijzonderheden, die hij uit boeken opgesnuffeld heeft, hier wil vertoonen.

Zoo heeft hij gepeuterd op Napoleons portret en op Napoleons kleedij uit angst om een historische fout te begaan, en daarbij heeft hij al het groote, het geniale in de Napoleon-figuur verwaarloosd.

In sommige schilderijen komt zijn zeggingskracht nog wel weer eens boven, bijv. waar Napoleons ruitery zich ingekwartierd heeft in Ruslands heiligste kerk, de Oespijnski Kathedraal in Moskau. Het contrast tusschen de gouden wanden en het hooi en paardenvuil op den grond is kras uitgedrukt. Deze Napoleon-cyclus, een tamelijk omvangrijke verzameling, is, nadat hij ze in Weenen en naar ik meen ook te Berlijn heeft tentoongesteld, naar Petersburg gekomen, waar hij in 1896 geëxposeerd werd, en ten slotte, met nog al

wat moeite en goede woorden van invloedrijke personen, werd aangekocht voor het museum Alexander III. Dit museum heeft geen enkel ander schilderij van Werasjtsjagin, zoodat ons publiek hier een absoluut verkeerd begrip van den kunstenaar krijgt naar dit werk.

Eerst bij Tretjakof in Moskou kan men zich getroffen voelen door den verhalder van dingen en gebeurtenissen, die ons in hun verschrikkelijkheid steeds nieuw en interessant zijn, zonder dat we ons afvragen of de wijze van verhalen mooi is of niet.

Later hoort men weinig meer van Werasjtsjagin. Hij blijft als militaire autoriteit gelden en bij de ontwikkeling van het vredes- en ontwapenings denkbeeld in den tijd van het ontwerp voor de vredesconferentie, laat hij nog al eens over zich spreken als vredesapostel en hij wordt zelfs eens als candidaat voor den Nobelprijs voorgeslagen door zijn vrienden.

In 1900 heeft hij nog eens een reis onder-

RUSSISCHE FRANC-TIREURS WORDEN OPGEBRACHT. NAPOLEON ZEGT: „MET DE WAPENS IN DE HAND GEVAT? DAN DOODSCHieten.”

(Museum Alexander III, St. Petersburg).